

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2023 r.,
sprawy **P. K.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k., art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, 158 § 1 k.k., i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 24 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 53/22
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Jelenie Górze
z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. akt III K 144/18

I oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

II zasądza od skazanego P. K. na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. W. i H. R. kwoty po 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) zwrotu kosztów za czynności pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem Najwyższym (sporządzenie pisemnej odpowiedzi na kasację);

III kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego P. K.

UZASADNIENIE

Adwokat M. L. obrońca skazanego P. K. złożył kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 53/22, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 5 listopada 2021 r.,

sygn. akt III K 144/18. W kasacji zarzucił rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego P. K. z powodu jej oczywistej bezzasadności (por. pismo M. Z. – prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze z dnia 11 września 2023 r., sygn. PO [...]). W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego P. K., adwokat R. A. – pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych H. R. i M. W., wniósł o oddalenie tej kasacji oraz zasądzenie od skazanego na rzecz oskarżycieli posiłkowych kosztów reprezentowania ich w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym (por. pismo adwokata R. A. z dnia 15 września 2023 r.).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego P. K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535§ 5 k.p.k. Powszechnie w orzecznictwie przyjmuje się, iż oczywista bezzasadność kasacji ma miejsce wtedy, gdy Sąd Najwyższy stwierdza w sposób niebudzący wątpliwości, że nie wystąpiły w sprawie uchybienia z art. 439 k.p.k., ani też nie wystąpiły inne rażące naruszenia prawa zarzucane w kasacji, a jeżeli nawet wystąpiły, to z całą pewnością nie mogły one mieć istotnego wpływu na treść zaskarżonego kasacją orzeczenia. Należy podkreślić, iż kasacja w sprawach karnych jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, istniejącym niejako „ponadstandardowo” w katalogu polskich środków zaskarżenia orzeczeń karnych (por. np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 stycznia 2006 r., sygn. akt SK 30/05, OTK – A 2006, nr 1, poz. 2). Jej podstaw (przyczyn kasacyjnych) nie można w żadnym wypadku łączyć z przyczynami odwoławczymi charakterystycznymi dla apelacji. Kasacja strony jest wnoszona od orzeczenia sądu odwoławczego, nie zaś od orzeczenia sądu pierwszej instancji, co jasno wynika z treści przepisu art. 519 k.p.k. W przypadku apelacji zarzuty mogą obejmować: obrazę prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 438 pkt 1 a k.p.k.), obrazę przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.), błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), rażącą

niewspółmierność orzeczonej kary (art. 438 pkt. 4 k.p.k.). Kontrolą zaś kasacyjną objęte są wyłącznie kwestie prawne, i to jeszcze zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k. popełnionych przez sąd odwoławczy. W myśl tego przepisu podstawą kasacyjną, oprócz uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (gdzie są wskazane tzw. bezwzględne podstawy uchylania zaskarżonego orzeczenia), może być jedynie inne rażące naruszenie prawa (przepisów prawa materialnego, jak też przepisów prawa procesowego), jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. W trybie kasacji dochodzi zatem do kontroli zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego tylko z punktu widzenia naruszenia prawa, z wyłączeniem, w zasadzie, badania prawidłowości poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy orzekając w trybie kasacji, nie jest zatem władny dokonywać ponownej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i na podstawie własnej ich oceny kontrolować poprawność dokonanych ustaleń faktycznych. Tymczasem takiej właśnie oceny i kontroli domaga się w istocie od Sądu Najwyższego obrońca skazanego w złożonej kasacji. Podkreślić należy, że to postępowanie odwoławcze ma na celu wzruszenie wadliwego rozstrzygnięcia zapadłego w pierwszej instancji. To sąd odwoławczy przeprowadza kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia sądu pierwszej z perspektywy zarzutów podniesionych w apelacji strony. Sąd odwoławczy kontrolując, z uwagi na wniesioną apelację strony, orzeczenie pierwszoinstancyjne ma prawo i obowiązek dokonać oceny prawidłowości oceny sądu pierwszej instancji, w zakresie zgromadzonego materiału dowodowego, poczynionych ustaleń faktycznych, jak i przyjętej przez ten sąd kwalifikacji prawnej przypisanego czynu (czynów).

Rozbudowany w kasacji zarzut obraży art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. sprowadza się w rzeczywistości do kwestionowania tych samych okoliczności co wskazane w zarzutach apelacji adwokata W. M. – obrońcy P. K., złożonej przez niego od skazującego wyroku Sądu Okręgowego w Jelenie Górze z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. akt III K 144/18. W dalszym ciągu koncentrują się wokół poczynionych ustaleń faktycznych co do udziału P. K. w przypisanych mu czynach: z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust.

2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., z art. 291 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k., z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Tymczasem kasacja stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, zaś Sąd Najwyższy nie jest sądem trzeciej instancji, który ponownie dokonuje oceny tych samych zarzutów, co sąd odwoławczy. Akceptacja dla zabiegu zmierzającego do ponownego dokonywania oceny wiarygodności poszczególnych relacji uzyskanych w toku procesu, wartościowania wiarygodności źródeł dowodowych oraz analizowania treści dokonanych ustaleń faktycznych, oznaczałaby kolejne rozpoznawanie tych samych zarzutów zwykłego środka odwoławczego i prowadziłaby wprost do przekształcenia postępowania kasacyjnego w ponowne postępowanie odwoławcze, co Sąd Najwyższy konsekwentnie wyklucza, gdyż byłoby to „dublowanie” postępowania przeprowadzonego przed sądem drugiej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt III KK 10/21, LEX nr 3156219). W realach niniejszej sprawy nie można dopatrzyć się podniesionego w kasacji „rażącego” naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Ten zarzut kasacyjny nie jest zasadny także i z tego powodu, że Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, działający jako sąd odwoławczy, w pisemnym uzasadnieniu wyroku z dnia 24 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 53/22, w wystarczającym zakresie odniósł się do zarzutów apelacji obrońcy P. K. Powołanie zarzutów apelacyjnych w treści kasacji nie może zaś służyć temu, aby je rozpoznał Sąd Najwyższy, kontrolujący przecież w trybie nadzwyczajnym (kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia) zapadłe orzeczenie sądu odwoławczego, ale jedynie może służyć wykazaniu, że albo sąd drugiej instancji rażąco naruszył prawo nie odnosząc się właśnie do tych konkretnych zarzutów, albo że jego stanowisko, z perspektywy tych zarzutów, oparto na rażąco wadliwej wykładni (interpretacji) prawa materialnego lub procesowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. może zostać naruszony jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w środku odwoławczym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt II KK 127/12, Legalis). W doktrynie podnosi się, że nie ma naruszenia wymogu z art. 433 § 2 k.p.k., jeżeli odniesienie

takie, choć zbiorcze istnieje, tyle, że nie spełnia wymogów o których mowa w art. 457 § 3 k.p.k. (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1 – 467, Warszawa 2014, s. 1431 – 1432). Oczywiście stopień szczegółowości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, zależy od zawartości oraz jakości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, a także poziomu argumentacji z apelacji (por. W. Koziół, Uzasadnienia rozstrzygnięć Sądu Najwyższego w sprawach karnych, w: I. Rząd – Grochowska, M. Grochowski (red.), Uzasadnienia decyzji stosowania prawa, Warszawa 2015, s. 290 – 303). Treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 53/22, pozwala na stwierdzenie, że ten Sąd swoje rozstrzygnięcie odnośnie apelacji obrońcy P. K. uzasadnił w sposób odpowiadający wymogom art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy zgadza się z prezentowaną w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 53/22, oceną prawną ponowionych w kasacji zarzutów apelacyjnych i nie widzi potrzeby powtarzania tej argumentacji w uzasadnieniu niniejszego postanowienia.

Kierując się przedstawionym motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[PGW]

[ał]